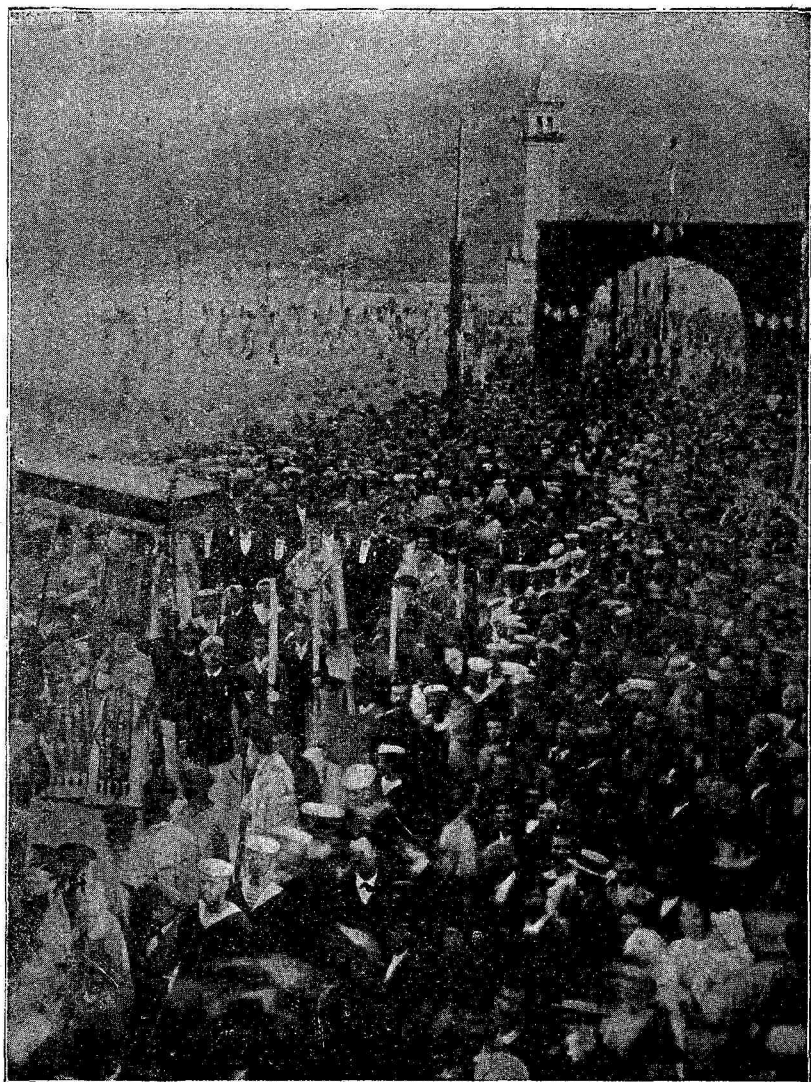

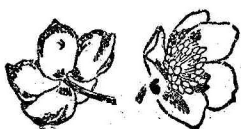

ΛΙΤΑΝΕΪΑ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ (24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ).

κάποιον κρυφόν θαυμασμόν, με μίαν μυστικήν λατρείαν; Νομίζω πώς τρεμοφαντάζουν ακόμη μπροστά μου οί τελευταίοι τῆς ψυχῆς τῆς Ρέζας σπαραγμοί, καί γλυκοχαράζει στὰ χεῖλη τῆς τὸ ὑστερὸν χαμόγελο, ποῦ φωτοστάλαξε φεύγοντας ἡ πάλλευκη ψυχὴ τῆς, καί νοιώθω μιὰ βοή νὰ μοῦ φέρνῃ στ' αὐτιά μου ὅλην τὴν ἀγωνίαν καί τὸ βογγητὸ τῶν ὑστάτων στιγμῶν τοῦ ἐτοιμοθανάτου πατέρα τῆς. . . .

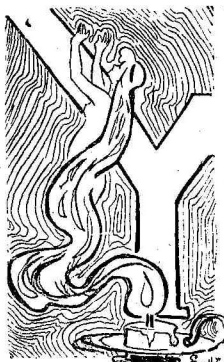
Οἱ ἐργά-αι πλησιάζουν νὰ περατώσουν τὸ ἔργον τους, κι' ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἀγαπημένο μου σπίτι θὰ καταρρεύσῃ εἰς ἐρείπια διὰ παντός. Τ' ἀπροσδόκητον θέαμά του μοῦ σπαράζει βαθεῖα τὴν καρδιά, ἐν ᾧ ἡ φαντασία μου θὰ ἀγκαλιάζῃ ἀπληστῇ πάντοτε τὴν ἱστορίαν του, με τὰς σελίδας τῆς τὰς ζωντανάς, τὰς γέμάτας ἀπὸ μίαν ὁλόκληρον ἐποποιίαν ἔρωτος, πλημμυρισμένας ἀλλοίμονον! ἀπὸ τὰ αἰώνια δάκρυα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. . .

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

★ ΑΘΗΝΑ Τ'ΚΗ ΖΩΗ ★

ΕΚΠΝΟΑΙ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΑΡΧΟΥΝ πράγματα τὰ ὁποῖα προσλαμβάνουν μίαν ὑπερκόσμιον ωραιότητα κατὴν ὥραν τοῦ θανάτου των. Ὁ ἥλιος αἶφνης ὅταν θνήσκει μᾶς δίδει μίαν εἰκόνα πρὸ τῆς ὁποίας ἐνθουσιᾶ καί ὁ πλέον ρεαλιστής. Τὰ ἀπαγόμενα ὑπὸ τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀνέμου χρυσὰ φύλλα, τὰ μαραινόμενα δάση, τὰ θολὰ νερά, με τὰ ὁποῖα ἀρδεύονται οἱ λιποφυγοῦντες κῆποι, ὅλοι αὐταὶ αἱ φθινοπωριναὶ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι εἶνε τὸ τέλος μιᾶς ζωῆς καί ἡ ἀρχὴ ἑνὸς θανάτου, ἔχουν τὴν αὐτὴν ἀκαταμάχητον γοητείαν καί τὸ αὐτὸ θέλγητρον τοῦ πρώτου ἐαρινοῦ μειδιάματος.